PELE DĂ LA IVEALĂ SECRETELE „EL MUNDIALULUI"

● CUM VEDE „EL REY" ECHIPA ROMÂNIEI

● CAPCANA BRAZILIANĂ I-A ÎNHĂȚAT PE BURGNICH ȘI FACCHETTI

Cunoscut ca un pasionat autor de cîntece și chiar ca interpret al lor, **Pele** n-a neglijat nici tărîmul literelor... Se știe că el a apărut pînă acum în vitrinele librăriilor din **Brazilia** și din numeroase alte țări ca autor al unor volume mult gustate, toate avînd ca subiect, se înțelege, fotbalul. Nu ne-am mirat, de aceea că **Edson Arantes do Nascimento**, cu o grabă pe care cititorii lui de pretutindeni o salută, apare din nou în arena literară. În cartea lui, intitulată **„EU, DE TREI ORI CAMPION AL LUMII..."**, Pele dedică marea majoritate a paginilor ultimei competiții mondiale. Cartea a avut un mare succes de librărie nu numai datorită celebrității autorului ei, ci, cum o remarcă foarte mulți dintre comentatorii autorizați, și datorită numeroaselor momente inedite pe care le prezintă. Cititorii se află în ața unor destăinuiri extrem de interesante care lămuresc multe momente ciudate, să le spunem, ale competiției mexicane.

Firește că ne interesează foarte mult rîndurile dedicate echipei **României** și de aceea vom cita cîteva dintre părerile marelui jucător privind evoluția tricolorilor la **Guadalajara**. Iată cum caracterizează el reprezentativa română: **„...Naționala României venea în Mexic cu handicapul unei lipse de performanțe remarcabile. Însăși reajungerea în turneul final după atîția ani reprezenta un obstacol în calea afirmării ei. În joc, formația română a reprezentat o agreabilă surpriză. Dacă îmi cereți să numesc principala ei calitate, aș zice că ea se numește elasticitatea. Cred că nu greșesc dacă spun că echipa României a avut cea mai rapidă repliere în apărare și cea mai echilibrată ieșire din apărare. Dacă i-a lipsit ceva, în primul rînd i-a lipsit îndrăzneala, acea obrăznicie fotbalistică. Defect clasic al echipelor noi în competițiile mari. Ea a cîștigat mult pe parcurs la acest capitol și pot spune că încă 10 minute în partida cu noi ar fi adus probabil egalitatea pe tabela de marcaj, atîta se dezlănțuiseră românii...".**

Pele destăinuie o serie de secrete ale vieții precampionat a națională braziliene și, bine înțeles, din timpul ședерii în **Mexic**. El amintește și de micile conversații... foarte particulare pe care le-a avut cu arbitrii în timpul jocurilor și de alte multe episoade pe care spectatorul nu avea de unde să le cunoască. Unul dintre cele mai interesante fapte pe care el le dezvăluie este pregătirea tactică pentru finala cu **Italia**. După cele ce scrie **Pele**, acum se explică dece și cum a reușit fundașul **Carlos Alberto** atîtea incursiuni, de ce a apărut el așa de periculos, realmente periculos, pentru poarta lui **Albertosi**. (A marcat, de altfel, și un gol).

„Perla neagră" arată că **Zagalo**, obținînd unanimitatea jucătorilor lui, a ajuns la concluzia că, în fața unei apărări așa de experimentate ca aceea a echipei **Italiei**, soluția cea mai sigură de reușită era folosirea unor jucători-surpriză ca veritabili realizatori.

Și-atunci, în special **Pele** și **Jairzinho** au fost însărcinați să efectueze cele mai stranii, mai neașteptate și mai dese demarcări, încă din prima secundă a jocului. De ce? Pentru că brazilienii ȘTIAU că cei doi atacanți vor fi marcați **„om la om"** pe tot terenul de jucătorii cei mai completi ai defensivei italiene, **Burgnich** și **Facchetti**. Manevrele aveau ca scop scoaterea din dispozitiv a acestor doi oameni de bază și facilitarea pătrunderilor fundașilor laterali și a mijlocașilor înspre careul de 16 metri advers. N-a fost o noutate fixarea centrului de greutate al acestor acțiuni la **Carlos Alberto** (toată lumea știa că el urcă des în atac), dar **Zagalo** a socotit — și n-a greșit — că **Riva nu-l** va lua în primire pe adversarul său direct. **Pele** consideră că această principală idee a tacticii braziliene a reprezentat și cheia succesului.

FINALA CUPEI EUROPEI CENTRALE ÎNTR-O SINGURĂ MANȘĂ

Finala **„Cupei Europei Centrale"**, ediția a 1970—71, urma să se dispute, conform regulamentului acestei competiții, în două manșe, prima pe terenul uneia din finaliste, **Austria Salzburg**, cea de-a doua pe terenul celeilalte, **Celik Zenica**. La 11 august a.c. a avut loc la **Salzburg** prima întîlnire dar din cauza unei defecțiuni la sistemul de iluminat, meciul a fost întrerupt la începutul reprizei secunde, cînd scorul era 0—0. Cum cele două echipe n-au ajuns la un acord privitor la reprogramarea acestui joc, a intervenit comisia de organizare a acestei competiții care într-o recentă ședință ținută la **Praga** a hotărît: finala va avea loc într-o singură manșe care se va disputa pe teren neutru, în **Italia**, în unul din orașele **Trieste** sau **Verona**, la alegerea celor două cluburi.

Meciul se va desfășura în ziua de 22 septembrie a.c. și va fi condus de un arbitru italian pe care-l va desemna federația respectivă.

Carnet extern

COMERCIALIZAREA CONTINUĂ...

Fotbalul austriac se zbate într-o prelungită criză, mai ales financiară, care-i întîrzie revenirea la poziția de prim plan de odinioară, pe care o ocupa în Europa. Repetatele tentative de redresare au fost în van. Echipa națională n-a izbutit decît rezultate mediocre, care reflectă starea generală a fotbalului, lipsit de cîțiva ani de cluburi puternice care să se impună în activitatea internațională. Decadența în primul rînd a cluburilor vieneze (capitala a fost citadela fotbalului austriac) a determinat un regres pronunțat, aducîndu-le sub nivelul celor provinciale. Consecințele: marii fotbaliști au dispărut, nivelul tehnic a coborît, iar numărul spectatorilor s-a micșorat treptat, afectînd în mod îngrijorător bugetele cluburilor mari. Măsurile la care s-a recurs s-au dovedit simple paleative. Asocierea cu diverse bănci și firme comerciale, cărora le făceau reclamă în schimbul unor subvenții, n-au rezolvat criza financiară, iar angajarea unor jucători străini au agravat-o prin sumele mari care trebuiau plătite.

Unele cluburi au ajuns la un pas de faliment. Este cazul lui Wiener Sportklub, una din cele mai vechi echipe din Austria. Cauza? L-a pierdut pe președintele său Draxler, un mare comerciant de păsări, cel care-i dădea banii necesari. Pierderea a atras o a doua: i-au plecat cei mai buni jucători, pentru că nu-i putea plăti. Și iat-o pe Wiener Sportklub amenințată cu retrogradarea și, cine știe?, chiar cu desființarea, dacă noul său director tehnic, J. Argauer, fost selecționer național și ziarist sportiv, nu va reuși cumva vreo minune și, în primul rînd, să găsească omul care să finanțeze clubul, în locul lui Draxler, devenit președinte al... clubului Rapid, marele rival al lui Wiener Sportklub... Vorba ceea: pestele cel mare înghite pe cel mic...

De altfel, nu-i singurul exemplu de acest gen sau asemănător. Formele variază. Wacker Innsbruck, campioana, a devenit Swarowski Innsbruck (după o firmă comercială) printr-o fuziune cu Wattens Swarowski.

Comercializarea fotbalului continuă... Dar nu în favoarea lui.

p. g.

BENNIE MÜLLER ȘI „MIRACOLUL OLANDEZ"

Bennie Müller, fostul jucător al lui **Ajax Amsterdam**, este probabil cel mai popular jucător al **Olandei**. La 32 ani el însumează cel mai mare număr de selecționări în echipa țării — 47 — dintre toți jucătorii în activitate în „țara lalelelor". Și spunem **„fostul jucător al lui Ajax"** deoarece un conflict pe care l-a avut în urmă cu un an cu fostul director tehnic **Rynus Michels** l-a făcut pe acesta din urmă să renunțe la cel mai vechi jucător al echipei, aducînd ca argument leit-motivul întineririi echipei. Și atunci **Müller**, care debutase în prima formație la vîrsta de numai 13 ani (!), a fost nevoit să părăsească **Ajax-ul**, după ce-l servise cu credință și devotament timp de 18 ani. **„Necazurile mele s-au datorat unei neînțelegeri cu fostul director tehnic de atunci, Rynus Michels. După ce am pierdut la Madrid finala „Cupei campionilor europeni" cu A. C. Milan, conducătorii lui Ajax au început să vorbească despre o întinerire a echipei. Și Michels atît a așteptat! A găsit prilejul de a mă scoate din echipă după ce mai înainte îmi făcea tot felul de șicane. Cum n-am putut suporta să joc în echipa de rezerve, am fost nevoit să plec. Poate dacă n-ar fi fost Michels aș fi jucat și azi la Ajax. Dar și așa, fără mine, echipa merge foarte bine".**

Nu este un secret pentru nimeni că în ultimii ani am asistat la o spectaculoasă ascensiune a fotbalului olandez la nivelul echipelor de club pe care presa a numit-o „miracolul olandez". Iată cum explică Müller acest „miracol": **„Fără îndoială, fotbalul nostru a făcut progrese imense în ultimii ani. Performanțele lui Ajax, Feyenoord sau, mai recent, P.S.V. Eindhoven sînt o mărturie în acest sens. La această „explozie" a contribuit hotărîtor experiența acumulată în competițiile inter-cluburi la care fotbalul olandez a fost prezent cu regularitate, mai întîi cu succese de mai mică rezonanță și, apoi, din ce în ce mai mult cu performanțe care au culminat cu titlul neoficial de campioană a lumii intercluburi cucerit de Feyenoord. Nu trebuie să uităm aportul adus de pasionatul și credinciosul nostru public care-și susține cu pasiune echipele favorite oriunde ar juca ele. Și astăzi nu trebuie să ne mai mire dacă la finala cu Panathinaikos de la Wembley, Ajax a „adus" 30 000 suporteri".**

Caracteristicile fotbalului olandez de astăzi au fost în fel și fel comentate (și criticate), unii susținînd că el poartă evidenta pecete a fotbalului britanic, bazat pe forță și viteză, alții, dimpotrivă, afirmînd că pe calitățile de bază au fost grefate trăsăturile specifice ale fotbalului modern. Și această din urmă teză o susține și Müller care spune: **„Fotbalul nostru este clădit în egală măsură pe forță și tehnică, cea dintîi ca o caracteristică nativă, cealaltă ca element acumulat din contactul cu fotbalul căruia îi este specific acest lucru: spaniol, italian, sud-american".**

Rezultatele mai slabe obținute la nivelul echipei naționale sînt astfel explicate de Müller: **„La noi există un mare interes pentru echipa națională, atît din partea publicului, cît și a cluburilor. Selecționerii întîmpină mari dificultăți în alcătuirea echipei, fiindcă nu pot avea la dispoziție toți jucătorii care le trebuie, deoarece cluburile olandeze sau cele străine cu greu pot renunța la unii jucători, chiar și pentru 2—3 zile".**

Pentru **C. M., Olanda** a fost inclusă în aceeași grupă preliminară cu **Belgia, Norvegia** și **Islanda**.

„Grupa nu este prea grea, spune Müller, dar cred că Olanda nu se va putea califica. Favorita mea rămîne Belgia. În orice caz, la ediția viitoare, lupta pentru titlu se va da între Italia, R. F. a Germaniei și Brazilia. Angliei nu-i văd șanse deoarece o consider a fi în mare declin".

Profil

BILLY WRIGHT

Toată admirația pentru acest Billy Wright *ca fotbalist, spune scriitorul și ziaristul sportiv englez* Kenneth Wheeler. *În cei 18 ani, cît a activat ca jucător, el a reprezentat tot ce a fost mai bun în fotbalul insular și a stabilit un record foarte greu de egalat: 105 partide internaționale în care a apărat culorile* Angliei *și căpitan al echipei naționale în nu mai puțin de 90 de meciuri, lipsind (în perioada care a marcat prima sa apariție în reprezentativa țării* Albionului *și pînă la retragerea din activitatea competițională, în anul 1959), doar a singură dată — fiind rănit — din prima selecție britanică.*

Dar celebritatea acestui mare sportiv mai este legată și de faima clubului în cadrul căreia s-a format ca jucător și a cunoscut marile satisfacții din perioada consacrării, Wolverhampton Wanderers. *În echipa „lupilor' și-a început Wright cariera fotbalistică, după o perioadă de probă de opt luni în timpul cît era încă elev la școala din* Shropshire. *Mic de statură, și de aceea temător la început să nu fie neglijat pentru cei 1,60 m înălțime,* Wright *a cîștigat însă, după ani de pregătire intensă, cîțiva centimetri prețioși în talie și multe trepte de măiestrie.*

În echipa națională, ca și la Wolver', *mijlocaș ca și fundaș central, jucător și căpitan de echipă în același timp,* Billy Wright *a constituit în tot timpul activității sale tipul fotbalistului model, exemplul cel mai atrăgător de îmbinare a virtuților tehnice cu cele morale, un veritabil cavaler al spiritului de sportivitate. Iar după retragerea sa din tumultuoasa atmosferă a dreptunghiului verde — ca director tehnic al eșalonului de tineret britanic sau manager de club — Billy s-a dovedit un priceput pedagog, un bun sfătuitor și, mai ales, un excelent om de idei și soluții practice.*

— Întotdeauna am susținut, *spune el astăzi,* că cel mai bine se poate conduce o echipă de pe linia ultimului apărător și că postul de fundaș central — specialitatea mea, de altfel — este ideal pentru a se identifica cu responsabilitatea de căpitan de echipă. Asta nu înseamnă însă neapărat ca, automat, orice apărător central să-și asume și sarcina de conducător în teren făcînd abstracție de personalitatea celorlalți jucători. A fi căpitan de echipă, *este de părere* Billy Wright, nu înseamnă a te rezuma numai la alegerea terenului înainte de începerea partidei. A fi un adevărat căpitan de echipă înseamnă, înainte de toate, a-ți asuma îndatoririle unui conducător spiritual al coechipierilor.

Am apreciat întotdeauna acest lucru drept o inegalabilă onoare. Și, chiar dacă de cele mai multe ori am avut de suportat din această cauză în timpul jocurilor un plus de tensiune nervoasă — echivalentul străduințelor de stăpînire a tendințelor colective sau individuale de nesportivitate — recunosc deschis că niciodată nu am simțit apăsătoare o astfel de sarcină. Un căpitan de echipă, care vede în responsabilitățile ce-i revin o povară nu poate fi omul indicat pentru a dirija cu autoritatea morală necesară, eforturile colegilor săi pe căile victoriei sportive.

Și Billy Wright *are perfectă dreptate. Este, de fapt, experiența de o viață a celui care, ani de-a rîndul, a îndeplinit cu cinste această funcție în cadrul națională engleze și a celebrului* Wolverhampton.